

Creștere sau rămânere în urmă?

Creștem în har sau dăm înapoi?

G.F. Barlee

© SoundWords, Online începând de la: 13.02.2023, Actualizat: 13.02.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: 2. Petru 3:18

2. Petru 3.18: Ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Pretutindeni în creație, creșterea indică întotdeauna prezența vieții, iar atunci când creșterea se oprește, motivul este fie boala, fie moartea. Acest lucru se aplică și credincioșilor care sunt „o creație nouă” în Hristos (2. Corinteni 5.17). Toți copiii lui Dumnezeu sunt născuți din apă și din Duh și în acest fel intră în Împărăția lui Dumnezeu, după cum aflăm din Ioan 3.5. Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, „i-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii ... și i-a predestinat pentru înfiere, prin Isus Hristos” (Efeseni 1.4,5). Ei sunt „plăcuți în Cel Preaiubit, în care au răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor” (Efeseni 1.7). După ce au crezut în Hristos, ei au fost „pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii, care este arvună a moștenirii lor, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite” (Efeseni 1.13,14). În calitate de copii ai lui Dumnezeu, ei sunt acum „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos” (Romani 8.17), precum și membri ai familiei lui Dumnezeu.

În viața naturală, toți oamenii își încep dezvoltarea lor pământească ca și copiii mici și se maturizează treptat până când devin adulți. În același mod, credinciosul este văzut mai întâi ca un copil în Hristos. În 1 Ioan 2 citim despre copii, tineri și părinți. Aceasta înseamnă că suntem în continuă creștere „până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur” (Efeseni 4.13). Apostolul adaugă: „ca să nu mai fim prunci, ci să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos” (Efeseni 4.14,15).

Creștinul credincios este înconjurat din toate părțile de adversar și de slujitorii săi, care vor să-l doboare pe credincios și, în acest fel, să-L dezonzoreze pe Hristos. De aceea, Pavel îl cheamă pe credincios să se îmbrace cu toată armura lui Dumnezeu (Efeseni 6.11), pentru a putea rezista împotriva uneltirilor diavolului. *Atâta timp cât creștinul credincios se află în această lume, lupta nu se termină niciodată. Un armistițiu cu dușmanul este fatal; pentru că atunci încetează creșterea spirituală, deoarece sufletul nu stă niciodată pe loc și, în loc să crească spiritual, credinciosul alunecă inevitabil, cade înapoi spiritual.* Acesta este un adevăr extrem de serios, la care fiecare credincios ar trebui să se gândească serios și să-l pună la inimă. O parte importantă a armurii lui Dumnezeu este scutul credinței, cu care putem stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău (Efeseni 6.16).

Tânăra adunare (biserica) din Tesalonic a luat în serios acest îndemn, căci Pavel scrie: „Suntem datori să-l mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, după cum se cuvine, deoarece credința voastră crește peste măsură” (2. Tesaloniceni 1.3). Petru le scrie celor „care au primit o credință la fel de prețioasă ca și noi” (2. Petru 1.1), avertizându-i să nu cadă de la statornicia lor, fiind abătuți prin amăgirea celor nelegiuți (2. Petru 3.17). De asemenea, el îi îndeamnă să crească „în har și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2. Petru 3.18). *Creșterea este întotdeauna un semn că sufletul este sănătos.* Ioan îi scrie „preaiubitului Gaiu”: „Preaiubitule, doresc ca în toate să-ți meargă bine și să fii sănătos, după cum sufletului tău îi merge bine” (3Ioan 2). *În mod normal, fiecare credincios ar trebui să crească în har și, în același timp, această creștere ar trebui să dovedească faptul că există viață spirituală în sufletul său.*

Să aflăm acum ce ne spune Duhul Sfânt în legătură cu viața noastră de zi cu zi și cum ar trebui să trăim pentru a evita pericolul îngrozitor al alunecării.

Apostolul Pavel scrie:

- **Galateni 2.20:** Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc *eu*, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.
- **Coloseni 3.1,2:** Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus ... gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ.
- **Romani 13.14:** Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de carne, ca să-i treziți poftete.

Există numeroase alte versete asemănătoare, dar Duhul Sfânt insistă mereu asupra celui mai important aspect: trebuie să ne preocupăm cu Hristos, astfel încât inima noastră să aibă ca unic subiect pe Hristos, Omul în glorie. Este ceea ce scrie și apostolul Pavel în epistola către Filipeni: „Dar *una* fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, spre premiul chemării lui Dumnezeu în Hristos Isus” (Filipeni 3.13,14). Iar câteva fraze mai departe adaugă: „Fraților, fiți împreună imitatori ai mei” (Filipeni 3.17).

Unul dintre cele mai mari pericole în aceste zile din urmă este acela de a fi îngrijorați de lucrurile pământești; de fapt, acest lucru este exact opusul căutării celor de sus. Putem fi feriți de acest pericol numai dacă folosim în mod constant scutul credinței.

Trebuie să fim treji și să veghem, pentru că vrăjmașul nostru, „diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând pe cine să devoreze” (1. Petru 5.8). Dar noi trebuie să ne împotrivim lui cu fermitate în credință (1. Petru 5.9).

Cuvintele „răzvrătire” și „apostazie” (în engleză *backsliding*) nu apar în Noul Testament, dar ele sunt aplicate frecvent la Israel în scrierile profeților din Vechiul Testament. De altfel, ar trebui să reflectăm asupra *unui* verset din Vechiul Testament: „*Inima care se abate de la Domnul se va sătura de propriile căi*” (Proverbe 14.14).

Domnul nostru Isus dorește în mod deosebit ca noi să-L iubim din toată inima noastră. Nu a demonstrat El Însuși dragostea inimii Sale prin faptul că Și-a dat viața pentru noi (1Ioan 3.16a)? Să ne lăsăm atunci înșelați de lucrurile lumii - o lume care L-a respins și care încă Îl disprețuiește și Îl respinge? Timpul este foarte scurt și doar acum putem dovedi că dragostea noastră pentru El este autentică și sinceră - stând cu credincioșie de partea Lui în ziua respingerii Sale.

Tradus de la: [Wachsen oder zurückbleiben?](#)

Titlul original în engleză: „Growth or Backsliding”
din revista *Toward the Mark*, anul de apariție: 13, nr. 2, aprilie 2014, paginile 13-15.

Sursa: <https://towardthemark.org>

Traducere: Ion Simionescu